

Del Sector

LLIÇA D'AMUNT

L'ALIANÇA O L'AJUNTAMENT?

El divendres, 14 de setembre, es començava a Llissà la Festa Major pràcticament amb la inauguració de la pista poliesportiva.

Sens dubte deuria fer bastants anys que no s'havia vist a Llissà un esdeveniment d'aquest tipus que fos capaç de reunir tanta gent.

Però, per què negar-ho?, a tots més o menys, qui més qui menys, ens feia certa il·lusió que per fi a L'Aliança, que és com dir al poble, s'hi veiés una mica de moviment. En els dos últims mesos, havíem anat veient com les obres no sols eren unes promeses si no que s'anaven fent realitat, i més d'un ens havíem preguntat: «pot ser que aquesta vegada vagi seriosament?».

La inauguració de la pista va ser doncs una mica la culminació de tota una colla d'esforços i neguits. Esforços i neguits en primer lloc i sens dubte de la Junta, però també dels socis. Com s'hauria doblat doncs, com diuen, el número de socis?

Va ser només una resposta de bona voluntat a la tasca, un cop comprovada aquesta, que s'havia escomès?

Va ser el desvetllar d'un desig fins ara endormiscat, però despertat de sobte per un impuls nou i renovador?

O bé va ser l'un i l'altre? No ho sabem; però el cert és que el poble hi ha confiat plenament i això ho ha ben demostrat, almenys fins ara.

La inauguració va consistir, a la primera part, en la mostra dels equips locals en les seves diferents modalitats i categories i en els parlaments del President de L'Aliança, de l'Alcalde i del representant de la Diputació. Un interessant partit entre el Caldes i el Mataró, que ens va fer passar una bona estona, va finalitzar aquest acte.

En els parlaments, les paraules del President, senzilles i espontànies, van contrastar amb les de l'autoritat local. Va semblar talment que volgués aprofitar l'ocasió, segurament única fins ara, per recordar als assistents els kilòmetres en l'instal·lació d'aigua i els punts de llum pública, així com els mils metres de clavegueres que l'Ajuntament havia construït i els mils pams de terreny que havia comprat per tal d'anar completant les instal·lacions esportives. De tal manera es va anar lligant el que s'havia fet amb el que el «règim» vol, que aquí es produí la confusió en alguns espectadors i en no pocs socis que teníem entès que les obres anaven a càrrec de L'Aliança.

En què quedem? Qui s'ha de posar la medalla, L'Aliança o l'Ajuntament?

Esperem també que una altra vegada la Junta tingui més imaginació a l'hora de programar els actes de la Festa Major. Deu faltar-hi varietat, encara que ens hi sobren «varietés», ja que, segons el nostre pensar, tan pobrement perdudes són les hores presenciant un espectacle d'aquesta mena, al migdia com a la nit. Tot són gustos.

Enhorabona en canvi per en Lluís Llach. Llàstima que els de fora encara ens hagin de fer adonar dels espectacles de qualitat que molt de temps en temps es fan al nostre poble; s'hi veia molta gent forastera i en canvi se'n trobaven a faltar molts de Llissà.

Un soci

BIGUES

ESTIU

Bo el d'aquest any, ningú no pot queixar-se, a no ser els propietaris de boscos. Quina calor! La suficient com per entrar al Mercat Comú, si d'aquesta depenia.

Els qui tenen la dèria de la platja, bé prou que s'han ben pogut saturar!

Les festes major han estat esplèndides, sobretot per als enveladors, comissions organitzadores i Societat d'Autors.

Els únics que s'han vist en dificultats per a sortir del pas han estat els «bombers», puix no els ha pas faltat feina del seu braç. Deuen encomanar-se a Sant Pancràs.

Un que sembla no ho feia, era en «Tabola», l'enterraments de Riells de per allà els anys quaranta, el qual va tenir de plagar.

Algú va preguntar-li: I doncs, Tabola, com és que ens deixis? La resposta va ser convincent: Noi... aquest poble està infectat de salut. Ell, el pobre, anava a tant la peça. Descansi en pau.

Tornant al què dèiem. A l'estiu, tota cuca viu, i tots, francament, ens l'hem passada bé. Els preus, amb tot i això, s'aguantaren el suficient per a poder tirar de beta, viatjant i tirant d'hostal, d'aquests que en entrar-hi es veuen poques estrelles però que, en sortir, sembla veure's el firmament en una nit clara.

Les noies i les altres, pocs trencacaps han tingut pel que a vestir fa el cas.

Si sempre fos estiu... Ara s'ha acabat i ens trobem en plena tardor, la qual ens tracta com a forasters. Els de sempre ens hem quedat amb les mans al cap, i sembla que l'hivern serà llarg i rigorós.

De moment, un cop matriculats i equipats els col·legials, cal pensar en entrar llenya, arranjar les «catalítics», proveir-se de mantes i comprar mocadors. Entretant els preus s'han disparat com «cohets», i aquí vull veure-us «menuts»!

Tindrem de ballar el ball d'en Belluga. Tot són exclamacions, fins el punt que les «amas de família» ja comencen a bellugar-se tant a Madrid, com més enllà, a Valladolid. Segons sembla perden el temps.

És com aquell que es creu que el «galeno» porta vides a la butxaca. Tothom demana solucions, i ningú no pensa en fer cap esforç. Una sortida bona, podria ser que es conreessin els olivars i les vinyes, que es sembrés el secà i es plantés al regadiu, al mateix temps que es repoblés la «borda» a la ramaderia.

Les granjes...? Sí, de les granjes en surt molt bestiar, però aquest sempre resultarà caríssim; no cal donar-li voltes.

Ens apartem de la Naturalesa i ho pagarem car. Produir és la contrasenya, però produir què? Fibres artificials, grasses industrials i blocs de vivendes que de lluny semblen cementiris?

El negoci és el negoci; negoci per uns quants a l'esquena dels altres, dels que paguen sense estar ben servits.

Alguna dia no massa llunyà els que visquin s'adonaran que anem completament errats.

Ditjosos els qui per a ells és sempre estiu.

M. Mas (Casa Miquel - Bigues)

PANADERIA
PASTELERIA

Sta. Eulalia

CARRETERA 5/n - TEL. 54

STA. EULALIA DE RONSANA